

FUNDACJA
Archiwum i Muzeum Pomorskie
Archiwum Marynarki Wojennej oraz Wojskowej Służby Polek
87-100 Toruń, ul. Podmurna 93
tel. 056 55 22 186, e-mail: archAK@um.torun.pl
REGON 870502736

2003 - D.W. - 2 egzemplarze teści
2008 - D.W. - 2 miernie teści

MEMORIAŁ

General Marii Wittek

Opracowanie archiwalne
teści 2013. B. Rojch

+ fot. (brosz)

VM

CUPIAK Amastazja
zd. Hołowka

Ruch
Opis
u Freng
(FTP)

| ? - 1944 |

3362 / WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI —

CUPIAK Amestezje
201. Hołowke

3362/WSK

I/1. Relacja ✓

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora ✓

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora

II. Materiały uzupełniające relację ✓

III/1 – Materiały dotyczące rodziny relatora

III/2 – Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r.

III/3 – Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945)

III/4 – Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r.

III/5 – inne...

IV. Korespondencja

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓ 21

VI. Fotografie (brak)

+ J. 3362 / WSK
Cupiat Anastasija z d. Hołowka

I/1. BIOGRAMY

- Biogram opracowany przez F. Zarecką i J. Kroupę do I tomu "Słownika VM Kobiet" z uwagami recenzenta B. Chuchnowskiego.
Druk A-4, k. 1, s. 1.
Dodatkowo 2 identyczne egzemplarze w wersji bez uwag. Bez daty.

Cupiał Anastazja.

- ✓ - poprawnie z małej litery: „dąbroszczacy” – chodzi o polski batalion a później brygadę międzynarodową im. Jarosława Dąbrowskiego walczącą podczas wojny domowej w Hiszpanii (1936-1939).
- ✓ - wyjaśnić nazwę FTP – Czytelnik może jej nie znać. Od maja 1941 r. do wiosny 1942 r. używano nazwy FTP (Francs-Tireurs et Partisans – wolni Strzelcy i

Partyzanci), potem FTPF , kiedy do dawnej nazwy dodano słowo Francais-Francuscy,

- ujednoczyć ND – Naczelne Dowództwo i LWP (zob. inne biogramy). (petra M Sordy)

uu op. BCu
- 03

CUPIAŁ z d. HOŁÓWKA Anastazja (? - 1944)

Nieznana jest data i miejsce urodzenia Anastazji (lub Nastazji) Cupiał vel Ciupal. Mieszkała we Francji, w Commentry, departament Allier, w tzw. strefie nieokupowanej. Wraz z mężem Kazimierzem ps. „Edmund” i jego braćmi Janem, Władysławem i Franciszkiem należała do komunistycznego podziemia francusko-polskiego, powiązanego z Dąbrowszczakami, jako aktywiści FTP - (Francs-Tireurs et Partisans - Wolni Strzelcy i Partyzanci). W ruchu tym kobiety odgrywały ważną rolę, docenianą przez dowództwo. Cupiałowa zapewniała schronienie działaczom FTP, jako łączniczka zajmowała się transportem broni i kolportażem materiałów propagandowych i była zaangażowana w nakłanianie do dezercji Polaków wcielonych przymusem do Wehrmachtu.

Dnia 22 lipca 1944 r. w jej mieszkaniu zatrzymała się grupka konspiratorów w drodze do pobliskiego obozu partyzanckiego. Wówczas zaatakował ich dom patrol policji i wojska. Ciupiałowa rzucając granaty i strzelając utorowała mężowi ucieczkę. Kiedy patrol powrócił z posiłkami, zabrał ją i jej sześciolletnią córkę Helenę do lasu i tam je okrutnie zamordował. Mąż zginął następnego dnia w obozie w dalszej potyczce.

Zwłoki Cupiałowej zostały odkopane po wojnie, uroczyscie pochowane i uczczone pomnikiem z napisem „Zginęli za Francję i Polskę”

Rozkazem Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego Nr 298 z dnia 14 maja 1945 r. Anastazja Cupiał i Kazimierz Cupiał zostali pośmiertnie odznaczeni **Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari** „za zasługi położone w walce z hitleryzmem w Polskim Ruchu Oporu we Francji”

AAN, syg. 408/I-2, k. 62, 62a, 63; 408/I-4, k. 19 (Ruch oporu lewicy polskiej we Francji. Polskie grupy FTP); APAK, T: 3362/WSK; DW UdsKiOR, Im. spis VM PRL 1, s. 42, poz. 246; - - Biegański W., *Polacy w ruchu oporu narodów Europy*, W-wa 1977, s. 72, 100; *By nie odeszły...*, s. 198, 199; Gerhard J., *Udział Polaków we francuskim ruchu oporu w l. 1940-1945*, WPH 1957/4, s. 61, 97; Hajduk R., *Pogmatwane drogi*, W-wa 1979, s. 222; Kozłowska K., *Polki w Résistance*, W-wa 1977, s. 265-266; Maj K., *Polscy komuniści we Francji 1919-1946*, W-wa 1971, s. 103, 222; *Sł. uczestniczek...*, s. 68; Wesołowski, *PRL Kaw. VM...*, s. 18; Zamoyjski J., *Polacy w ruchu oporu we Francji 1940-1945*, Wrocław-W-wa-Kraków-Gdańsk, 1975, passim; tenże, *Polacy we francuskim i belgijskim ruchu oporu*, WPH 1967/4, s. 120

Biogram grec. przez E2 i D.kv.

CUPIAŁ z d. HOŁÓWKA Anastazja (? - 1944)

Nieznana jest data i miejsce urodzenia Anastazji (lub Nastazji) Cupiał vel Ciupal. Mieszkała we Francji, w Commentry, departament Allier, w tzw. strefie nieokupowanej Francji. Wraz z mężem Kazimierzem ps. „Edmund” i jego braćmi Janem, Władysławem i Franciszkiem należała do FPK (Francuskiej Partii Komunistycznej), do komunistycznego podziemia francusko-polskiego, powiązanego z Dąbrowszczakami z Hiszpanii. Mąż Anastazji Kazimierz¹⁰ był członkiem grupy kierowniczej Okręgu Nord FTP – organizacji⁵ wojskowej⁶ FPK. Byli⁷ aktywistami² FTP. W ruchu tym kobiety odgrywały ważną rolę, docenianą przez dowództwo. Cupiałowa zapewniała schronienie działaczom FTP, jako łączniczka zajmowała się transportem broni i kolportażem materiałów propagandowych i była zaangażowana w nakłanianie do dezercji Polaków wcielonych przymusem do Wehrmachtu.

Dnia 22 lipca 1944 r. w jej mieszkaniu zatrzymała się grupka konspiratorów w drodze do pobliskiego obozu partyzanckiego. Wówczas zaatakował ich dom patrol policji i Wehrmachtu. Cupiałowa rzucając granaty i strzelając uitorowała mężowi ucieczkę. Kiedy patrol powrócił z posiłkami, zabrał ją i jej sześciolletnią córkę Helenę do lasu i tam je okrutnie zamordował. Mąż zginął następnego dnia w obozie^{part. zam. oknu} w dalszej potyczce.

Zwłoki Cupiałowej zostały odkopane po wojnie, uroczyscie pochowane i uczczone pomnikiem z napisem „Zginęli za Francję i Polskę”.

Rozkazem Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego Nr 298 z dnia 14 maja 1945 r. Anastazja Cupiał i Kazimierz Cupiał zostali pośmiertnie odznaczeni Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego VIRTUTI MILITARI „za zasługi położone w walce z hitleryzmem w Polskim Ruchu Oporu we Francji”.

=====
AAN, syg. 408/I-2, k. 62, 62a, 63; 408/I-4, k. 19 (Ruch oporu lewicy polskiej we Francji. Polskie grupy FTP); APAK, T: 3362/WSK; DW UdsKiOR, Im. spis VM PRL 1, s. 42, poz. 246;

Biegański W., *Polacy w ruchu oporu narodów Europy*, W-wa 1977, s. 72, 100; *By nie odeszły...*, s. 198, 199; Gerhard J., *Udział Polaków we francuskim ruchu oporu w l. 1940-1945*, WPH 1957/4, s. 61, 97; Hajduk R., *Pogmatwane drogi*, W-wa 1979, s. 222; Kozłowska K., *Polki w Résistance*, W-wa 1977, s. 265-266; Maj K., *Polscy komuniści we Francji 1919-1946*, W-wa 1971, s. 103, 222; *Sł. uczestniczek...*, s. 68; Wesołowski, *PRL Kaw. VM...*, s. 18; Zamojski J., *Polacy w ruchu oporu we Francji 1940-1945*, Wrocław-W-wa-Kraków-Gdańsk, 1975, passim; tenże, *Polacy we francuskim i belgijskim ruchu oporu*, WPH 1967/4, s. 120.

J. 3362/4SK

+
Cupiat Anastazja

I/2. Dokumenty dot. osoby relatoru

- Uyciąg z sygnatury odznaczonych OVM IV w posmiertnie. Kserokopia z dopiskiem oryginalnym E. 2. (VII. 2003) i oryginalny pieczęć Kancelarii Prezydenta RP - 9.07.2003r.
A-4, k. 15.1.

2 karte Prot. RP do 52

VII 2 003

6. Cupiak Anastazja - zona

zamordowana w okrutny sposób
przez Gestapo. Zachowała się
bohatersko podczas tortur.

Wyciąg z wykazu odznaczonych OVM (kl. pośmiertne)

Za zgodność z oryginałem

Ekspert
Barbara Kruszyńska
Barbara Kruszyńska
9.07.2003.

+ J. 3362/4SK
Cupiaet Anastazja z d. Hołowka

- II MATERIAŁY WZUPĘKNIĄJĄCE
- "Nastazja Cupiaet". tekst przekazanym przez M. Sulej'a i W. Mistala w r. 2007. 2 egzemplarze! 1) 2k, 2s, 2) 3k, 3s. (z uwagami E-2). A-4.
 - Kserokopia 2 stron (72 i 100) z pracy Bieganińskiego W., "Juchnieńca M., Okęckiego St. "Polacy i ich opinia mandor Europe 1939-45", 15-ma 1977. A-4, k. 2. s. 2.
 - Kserokopia artykułu Pauliny Macierowej "Uszytko dla Polski i uszytko za Polskę" (za Wolność i Lud Nr 10/1981). A-3, k. 1. s. 2.

Nastazja CUPIAŁ - MS

Fig (bez krótkiego akapitu)

Rozkazem Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego Nr 298 z dnia 14 maja 1945 r. została pośmiertnie odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego *Virtuti Militari* „za zasługi położone w walkach z hitleryzmem w Polskim Ruchu Oporu we Francji”.

Krystyna Kozłowska w: „Polki w Résistance. Z walk lewicowego ruchu oporu we Francji” pisze: „Wielkie zasługi w działalności organizacyjnej w okręgu Saint-Etienne i w okręgu Allier położyła między innymi Anastazja Cupiał. Troszczyła się ona o przygotowanie schronień dla działaczy podziemia, o łączność, transport broni, sama też niejednokrotnie kolportowała i przewoziła materiały propagandowe. Ona też w 1944 roku nawiązała kontakty z Polakami wcielonymi przymusowo do Wehrmachtu, naklaniała ich do dezercji, a wyniki jej działalności spotkały się z dużym uznaniem kierownictwa MOI. Kiedy latem 1944 roku hitlerowcy przeprowadzali akcję, zmierzającą do zlikwidowania podziemia w Allier, w dniu 22 lipca otoczony został także dom Cupiałów. Anastazja ogniem automatu i granatami utorowała drogę ucieczki swojemu mężowi Kazimierzowi, sama jednak wpadła w ręce hitlerowskich oprawców. Jej zmasakrowane zwłoki znaleziono dopiero po wyzwoleniu.”

Nieco inaczej wypadki te przedstawia niejaki „Janek” w znajdującej się w AAN relacji „z bohaterskiej walki polskich Wolnych Strzelców Partyzantów w Commentry”. Pisze on: „.....Odpowiedzialny za polską grupę FTPP tow. **Kazimierz Cupiał** przyjeżdżając do tej miejscowości z misją wojskową wraz z paroma towarzyszami, gdzie nazajutrz mieli odjechać do obozu niestety zostali okrążeni przez niemiecką policję i wojsko. Pierwszy został napadnięty dom w którym znajdował się tow. Cupiał razem ze swoją żoną i jedno 5-letnie dziecko, o godzinie 4,30 został zaatakowany pierwszy jego dom. Tow. Cupiał nie tracąc zimnej krwi odpowiedział ogniem mitrajerki, rozpoczęła się walka. Niemcy widząc opór wezwali pomocy [....] blokując drogi. Bohaterski towarzysz po zużyciu wszystkich naboju torując sobie drogę przy pomocy granatów ręcznych zdołał się uwolnić i wrócić do obozu. Natomiast Niemcy przy stracie dwóch zabitych aresztują jego żonę **Nastazję** i dziecko **Helena**. Dwa kilometry dalej znajdował się garaż i skład broni, który został zaatakowany w tym samym dniu i o tej samej godzinie, gdzie było dwóch towarzyszy **Skweres Bolesław** i **Jakubowski Kazimierz**. Zostali niespodziewanie

zaatakowani, zaczęła się walka, po krótkiej walce tow. Skweres zostaje zabity, tow. Jakubowski zostaje lekko ranny od granatu, broni się dalej zaciekle, potem zostaje ranny w nogę kulą karabinową, wtenczas był zmuszony opuścić pole walki. W tym momencie Niemcy również wycofali się o kilka metrów, wówczas przychodzą dwóch towarzyszy z pomocą i ratują broń, która znajdowała się w garażu zabierając trzy mitrajarki, karabin ręczny i granaty. Tow. **Cupiał Władysław** i tow. **Cupiał Franciszek** ratując to co było. Parę minut potem Niemcy znowu atakują garaż zapalając cały budynek, gdzie zostało zniszczone dwa auta. Rannym tow. Jakubowskim zajmuje się natychmiast ludność cywilna dając mu pierwszy opatrunek. Tow. Bolesław Skweres został pochowany w Commentry, w pogrzebie brało udział paręset ludności cywilnej. Parę dni potem zostaliśmy zawiadomieni, że obóz w którym była polska grupa i francuska grupa FTP został zaatakowany przez Niemców dnia 23 lipca o godzinie 5-tej rano do którego w nocy powrócił tow. Cupiał pseud. jego **Edmund**. Opowiadając towarzyszom swe przejścia w Commentry, gdzie go serdecznie powitano, parę godzin potem Niemcy atakują obóz, tow. Edmund pada zabity i wraz z nim 13 innych towarzyszy w długiej walce z banda hitlerowską. 15 września w okolicach Echasier niedaleko obozu w małym lesie znaleziono zwłoki tow. **Cupiał Nastazji nazwisko ojca Hołówka** w straszny sposób zmasakrowane z rozbitą głową, nogi i ręce spalone z oberżnięta piersią. Wraz z nią odnaleziono tow. Kaczmarska Franciszka, który był również torturowany. Oczy miał wyciągane bańkami, zrywane paznokcie. Tow. Kaczmarek był aresztowany za wyciąganie Polaków z niemieckiej armii dnia 19 lipca. Ciała ich zostały przeniesione do Commentry. Tow. Cupiał i jego żona Nastazja zostali pochowani we wspólnym grobie. Wszyscy zostali pochowani na wojskowym miejscu z napisami „Zginęli za Francję i Polskę”. Pogrzeb odbył się przy udziale wojska francuskiego i polskiego i ok. 3 tys. ludności cywilnej wraz z przedstawicielami francuskiego KWN. Nad ich grobami przysięga na zemstę dla Niemców.”

W opracowaniu „Polacy w walce zbrojnej” (AAN, sygn. 408/I-4) nieznany autor pisze, że 23 lipca 1944 r. zginął w Commentry (dep. Lõire) „podczas ogólnego ataku Niemców na „maquis” polski, poległ dowódca polskich Wolnych Strzelców i Partyzantów na okręg Kazimierz Cupiał, mąż bohaterskiej **Nastazji Cupiał**, „Edmund” wraz z 13 towarzyszami broni.”

Wg. Kazimierzy Maj, autorki książki „Polscy komuniści we Francji 1919-1946” Kazimierz Cupiał był członkiem grupy kierowniczej Okregu Nord FPK, a Jan Cupiał delegatem kierownictwa centralnego FPK na departament Allier.

Źródła:

AAN, 408/I-2, k. 62, 62a, 63; 408/I-4, k. 19 (Ruch oporu lewicy polskiej we Francji. Polskie grupy FTP); - DW UdsKiOR, Im. spis VM PRL 1, s. 44, poz. 247; - Kozłowska K., Polki w Résistance. Z walk lewicowego ruchu oporu we Francji, s. 265-266; Maj K., Polscy komuniści we Francji 1919-1946, s. 103, 222.

*Boj mi odeszły
Kajdanki
i maj Karimwe*

CUPIAŁ Nastazja

AAN, 408/I-2, k. 62, 62a, 63; 408/I-4, k. 19 (Ruch oporu lewicy polskiej we Francji. Polskie grupy FTP); - DW UdsKiOR, Im. spis VM PRL 1, s. 44, poz. 247; - Kozłowska K., Polki w Résistance. Z walk lewicowego ruchu oporu we Francji, s. 265-266.

Przyśięci M. Sulej i W. Misztel 11.02.1954 / WSK-412/07 / 1483

+
Nastazja Cupiał (-1944)
145 170
1.000 02
Francja FPK

Rozkazem Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego Nr 298 z dnia 14 maja 1945 r. została pośmiertnie odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego *Virtuti Militari* „za zasługi położone w walkach z hitleryzmem w Polskim Ruchu Oporu we Francji”.

Krystyna Kozłowska w: „Polki w Résistance. Z walk lewicowego ruchu oporu we Francji” pisze: „Wielkie zasługi w działalności organizacyjnej w okręgu Saint-Etienne i w okręgu Allier położyla między innymi Anastazja Cupiał. Troszczyła się ona o przygotowanie schronień dla działaczy podziemia, o łączność, transport broni, sama też niejednokrotnie kolportowała i przewoziła materiały propagandowe. Ona też w 1944 roku nawiązała kontakty z Polakami wcielonymi przymusowo do Wehrmachtu, nakłaniała ich do dezercji, a wyniki jej działalności spotkały się z dużym uznaniem kierownictwa MOI. (...) Kiedy latem 1944 roku hitlerowcy przeprowadzali akcję, zmierzającą do zlikwidowania podziemia w Allier, w dniu 22 lipca otoczony został także dom Cupiałów. Anastazja ogniem automatu i granatami utorowała drogę ucieczki swojemu mężowi Kazimierzowi, sama jednak wpadła w ręce hitlerowskich oprawców. Jej zmasakrowane zwłoki znaleziono dopiero po wyzwoleniu.”

Nieco inaczej wypadki te przedstawia niejaki „Janek” w znajdującej się w AAN relacji „z bohaterskiej walki polskich Wolnych Strzelców Partyzantów w Commentry”. Pisze on: „.....Odpowiedzialny za polska grupę FTPP tow. **Kazimierz Cupiał** przyjeżdżając do tej miejscowości z misją wojskową wraz z paroma towarzyszami, gdzie nazajutrz mieli odjechać do obozu niestety zostali okrążeni przez niemiecką policję i wojsko. Pierwszy został napadnięty dom w którym znajdował się tow. Cupiał razem ze swoją żoną i jedno 5-letnie dziecko, o godzinie 4,30 został zaatakowany pierwszy jego dom. Tow. Cupiał nie tracąc zimnej krwi odpowiedział ogniem mitrajerki, rozpoczęła się walka. Niemcy widząc opór wezwali pomocy [...] blokując drogi. Bohaterski towarzysz po zużyciu wszystkich naboju torując sobie drogę przy pomocy granatów ręcznych zdołał się uwolnić i wrócić do obozu. Natomiast Niemcy przy stracie dwóch zabitych aresztują jego żonę **Nastazję** i dziecko **Helena**. Dwa kilometry dalej znajdował się garaż i skład broni, który został zaatakowany w tym samym dniu i o tej samej godzinie, gdzie było dwóch towarzyszy **Skweres Bolesław** i **Jakubowski Kazimierz**. Zostali niespodziewanie zaatakowani, zaczęła się walka, po krótkiej walce tow. **Skweres** zostaje zabity, tow.

Jakubowski zostaje lekko ranny od granatu, broni się dalej zaciekle, potem zostaje ranny w nogę kulą karabinową, wtenczas był zmuszony opuścić pole walki. W tym momencie Niemcy również wycofali się o kilka metrów, wówczas przychodzą dwóch towarzyszy z pomocą i ratują broń, która znajdowała się w garażu zabierając trzy mitrajerki, karabin ręczny i granaty. Tow. **Cupiał Władysław** i tow. **Cupiał Franciszek** ratując to co było. Parę minut potem Niemcy znowu atakują garaż zapalając cały budynek, gdzie zostało zniszczone dwa auta. Rannym tow. Jakubowskim zajmuje się natychmiast ludność cywilna dając mu pierwszy opatrunek. Tow. **Bolesław Skweres** został pochowany w Commentry, w pogrzebie brało udział paręset ludności cywilnej. Parę dni potem zostaliśmy zawiadomieni, że obóz w którym była polska grupa i francuska grupa FTP został zaatakowany przez Niemców dnia 23 lipca o godzinie 5-tej rano do którego w nocy powrócił tow. **Cupiał pseud. jego Edmund**. Opowiadając towarzyszom swe przejścia w Commentry, gdzie go serdecznie powitano, parę godzin potem Niemcy atakują obóz, tow. **Edmund** pada zabity i wraz z nim 13 innych towarzyszy w długiej walce z banda hitlerowską. 15 września w okolicach Echasier niedaleko obozu w małym lesie znaleziono zwłoki tow. **Cupiał Nastazji nazwisko ojca Hołówka** w straszny sposób zmasakrowane z rozbitą głową, nogi i ręce spalone z oberżnięta piersią. Wraz z nią odnaleziono tow. **Kaczmarska Franciszka**, który był również torturowany. Oczy miał wyciągane bańkami, zrywane paznokcie. Tow. **Kaczmarek** był aresztowany za wyciąganie Polaków z niemieckiej armii dnia 19 lipca. Ciała ich zostały przeniesione do Commentry. Tow. **Cupiał** i jego żona **Nastazja** zostali pochowani we wspólnym grobie. Wszyscy zostali pochowani na wojskowym miejscu z napisami „Zginęli za Francję i Polskę”. Pogrzeb odbył się przy udziale wojska francuskiego i polskiego i ok. 3 tys. ludności cywilnej wraz z przedstawicielami francuskiego KWN. Nad ich grobami przysięga na zemstę dla Niemców.”

W opracowaniu „Polacy w walce zbrojnej” (AAN, syg. 408/I-4) nieznanemu autorowi pisze, że 23 lipca 1944 r. zginął w Commentry (dep. Loire) „podczas ogólnego ataku Niemców na „maquis” polski, poległ dowódca polskich Wolnych Strzelców i Partyzantów na okręg **Kazimierz Cupiał**, mąż bohaterkiej **Nastazji Cupiał**, „**Edmund**” wraz z 13 towarzyszami broni.”

Źródła:

A AN, syg. 408/I-2, k. 62, 62a, 63; 408/I-4, k. 19 (Ruch oporu lewicy polskiej we Francji. Polskie grupy FTP).

DW UdsKiOR, Im. spis PRL 1, s. 44, poz. 247.

Kozłowska K., Polki w Résistance. Z walk lewicowego ruchu oporu we Francji, Warszawa (MON) 1977, s. 265-266.

Biepańska W., Judymowicz M., Okęca St.
Polacy w ruchu oporu narodów Europy 1838-45" W-42
1977

Liczbę Polaków zamieszkałych w departamentach Allier i Puy-de-Dôme szacuje się na około 10 tys. Dla większości rodzin źródłem utrzymania była praca w hutach i kopalniach w Montluçon i Commentry. Silne tutaj były wpływy FPK i CGT. Wśród Polaków pracę polityczną z ramienia MOI prowadził Franciszek Mogilany, z którym pozostawały w ścisłym kontakcie rodziny Kostrzewów i Cupiałów. Znane jest również nazwisko hutnika Krupy. W roku 1943 w fabryce Dunlop wybuchł strajk. Pracę przerwano na kilka dni. W La Combelle sformowała się grupa Stanisława Banasiaka i Jana Suchaniaka, do której w roku 1941 należał Franciszek Żmuda.

Departament Rhône i sąsiadujący z nim Loire zamieszkiwało łącznie około 13 tys. osób polskiego pochodzenia. Większość była zatrudniona w zakładach przemysłowych Lyonu, gdzie też koncentrowało się życie konspiracyjne. Z aktywu partyjnego zaangażowanego w organizację i walkę oddziałów polskich przekazy archiwalne wymieniają następujące nazwiska⁵⁸: Władysława Blecharza, odpowiedzialnego za pracę Organizacji Pomocy Ojczyźnie, Stanisława Marka, organizatora młodzieży, Władysława Bizugę, założyciela trójki partyjnej, która następnie rozwinęła się w organizację liczącą 35 członków, i rodzinę Fijałkowskich, zwłaszcza Mieczysława, który działał w środowisku młodzieżowym i utrzymywał kontakt z partyzantką leśną. Odnotować należy trzy śmiałe akcje bojowe wykonane przez grupy polskie w Lyonie i pobliskich okolicach. We wrześniu 1942 roku podłożono bombę w hotelu u zbiegu ulic Cours-la-fallete i Massena, w którym kwaterowali oficerowie Wehrmachtu. W maju następnego roku na linii kolejowej łączącej Lyon z Marsylią trzykrotnie w ciągu tygodnia zerwano łączność telefoniczną na odcinku St. Fons i Sules. W czerwcu w St. Fons przewrócono słupy przesyłkowej linii elektrycznej na most kolejowy i drogowy. Ustał dopływ prądu do zakładów w St. Fons (fabryki Samua, warsztatów wojskowych i arsenału).

W rejonie St. Étienne pierwsza polska grupa zbrojna pojawiła się w grudniu 1942. Jej dowódcą był Roman Piotrowski („Maurice”), młody górnik, który przybył tu z Lotaryngii, gdzie włączył się aktywnością i bojowością. Oddział Piotrowskiego przeprowadził wiele brawurowych akcji. Rozbił m.in. niemieckie biuro werbunkowe, kiedy Niemcy u schyłku roku 1942 rozpoczęli realizację planu przymusowego wysyłania robotników francuskich do Niemiec. Ruch oporu podjął energiczną batalię, aby do tego nie dopuścić lub przynajmniej opóźnić plany niemieckie. W kwietniu 1943 roku Hitler zażądał od rządu Vichy wysłania do Niemiec 150 tys. robotników. Znaczna część mobilizowanych zbiegła do „maquis”.

W lecie roku 1943 oddział Piotrowskiego wysadził magazyn amunicji przy placu Carnota w St. Étienne i fabrykę amunicji w Bellevue-le-Montagne. Była to jedna z poważniejszych akcji przeprowadzonych w środkowej Francji. W listopadzie wykoleił pociąg niemiecki na linii St. Étien-

⁵⁸ Dokument wystawiony przez Sekretariat partii. CA KC PZPR, 408/I-2.

Biepańska W., Judymiewicz K., Okęca S.

"Polacy w ruchu oporu metodach Europy 1939-45" U-we 1974

wódcę, kapitana Franciszka Żmudę. Polegli także: zastępca dowódcy batalionu, kapitan Teodor Łopuszczański, łączniczka Teodora Jurkowska i 19 partyzantów⁴⁴.

Na jego miejsce Jan Iłasiewicz („Jan”) zapoczątkował formowanie 315 batalionu FTFP (dowódca — kapitan Józef Lis). Operował on w rejonie St. Étienne, gdzie głównie prowadził rekrutację. Po wyzwoleniu w szeregi oddziału masowo wstępowali członkowie PMP. 1 września batalion im. T. Kościuszki liczył 650 żołnierzy. Wyróżniali się oni karnością i wyrobieniem politycznym. Żołnierze tego batalionu odmówili służby w Polskich Siłach Zbrojnych podległych rządowi emigracyjnemu.

W rejonie Commentry operował oddział partyzancki im. Waleriana Wróblewskiego, którego organizatorem i pierwszym dowódcą był Kazimierz Cupiał („Edmund”) ⁴⁵. 23 lipca przeważające siły ekspedycji karnej zaatakowały obóz partyzancki za miastem. W walce poległ dowódca i 13 partyzantów. Oddział nie został jednak rozbity. 9 sierpnia urządził zasadzkę, w którą wpadła kolumna wojsk niemieckich podążająca do Montluçon. Na pobojowisku pozostało kilkunastu zabitych żołnierzy niemieckich i 4 porzucone samochody.

Kiedy 20 sierpnia w Commentry została ogłoszona mobilizacja powszechna, Polacy stawili się gremialnie i wzięli udział w powstaniu. Dwie grupy polskie objęły wartę przed merostwem, żandarmerią i pocztą, inne zajęły się minowaniem mostów i budowaniem barykad na drogach.

Po wyzwoleniu Commentry oddział pomaszzerował na Montluçon na pomoc powstańcom⁴⁶. Nakazano mu utworzyć zewnętrzny pierścień obrony wokół miasta. Na pozycje Polaków natarła kolumna wojsk niemieckich, która została rozbita. 25 sierpnia oddział walczył w samym mieście, przyczyniając się do jego wyzwolenia⁴⁷.

U boku zgrupowania FFI Coulaudona („pułkownik Gaspard”), działającego w Masywie Centralnym i na zachodnim wybrzeżu, walczyły jednostki polskie podległe Londynowi. Były to: 1 batalion „wileński”, który zdobywał miasta Châteauroux i Poitiers; 2 batalion „lwowski”, który bił się pod Clermont-Ferrand, oraz kompania „poznańska” — uczestnicząca w bojach o Cosne d'Allier.

⁴⁴ Po wyzwoleniu zwłoki poległych zostały ekshumowane do Ricamarie i pochowane we wspólnej mogile. Ku czci poległych wzniesiono pomnik, około 30 m od drogi państwowej nr 82 biegnącej z St. Étienne do Bourg — Argentat.

⁴⁵ Cała rodzina Cupiałów należała do konspiracji: Jan Cupiał — delegat kierownictwa na okręg Allier, do r. 1944 pełnił funkcję sekretarza miejscowej organizacji; Franciszek Cupiał — żołnierz FTFP; Władysław Cupiał — żołnierz FTFP; Anastazja Cupiał — żona Kazimierza, zginęła. Iłasiewicz, op. cit.; Maj op. cit., s. 222; Gerhard op. cit., s. 97.

⁴⁶ Materiały Rady Ochrony Pomników oraz CA KC PZPR, 408/I - 2, k. 62 - 63.

⁴⁷ Wydaje się, że informacja podana przez Gerharda (op. cit., s. 97), iż zreorganizowany batalion im. Tadeusza Kościuszki bił się o Commentry i Montluçon, jest nieścisła. Oba miasta są oddalone o około 200 km na północny zachód od St. Étienne, gdzie działał ten oddział. Również nie potwierdza tej informacji ani relacja Iłasiewicza, ani książka Czekający Kierunek Ojczyzna.

niczka Kierownictwa okręgowego strajku, a Helena Kunda — obecnie Cyrek — wchodziła w skład komitetu strajkowego na szybach nr 4, 5 i 13 w Sallaumines.

4 czerwca 1941 r., w czasie trwania tego strajku, dwa tysiące kobiet udało się przed siedzibę Towarzystwa Węglowego Mines de Courrières, nie zważając na ataki żandarmerii francuskiej i Wehrmachtu. Wśród delegatek, które udaly się na rozmowy z przedstawicielami Towarzystwa znajdowała się Lucyna Piętko-Larysz. Manifestację tę organi-

zowali: Julia Skibińska i Wanda Rudzik — w Mericourt, Anna Paek — w Noyelles-sous-Lens, Maria Kania, Aniela Rak i Eustazja Ziarkowska — w Fouquières oraz wiele innych.

W pomniany strajk, niezależnie od ekonomicznych założeń, stał się symbolem politycznego i patriotycznego zrywu do walki przeciwko okupantowi. Pociągają jednak za sobą wiele ofiar. Po jego zakończeniu aresztowano około 500 najaktywniejszych or-

Kobiety polskie z przedstawicielkami Zarządu Głównego Związku Kobiet Polskich im. Marii Konopnickiej na czele, podczas manifestacji solidarnościowej w Paryżu w dniu 14 lipca 1945 roku, na rzecz utworzonego w Warszawie Tymczasowego Rządu Jedności Narodowej

ganizatorów, w tym prawie połowę stanowiły kobiety.

Za działalność w polskim komunistycznym ruchu oporu zostały aresztowane w październiku 1941 roku: Lucyna Piętko-Larysz oraz Felicja Stelmasiak i jej matka Maria, która zginęła w obozie. Później znalazły się również w obozach koncentracyjnych: Waleria Jarosz, która tam zmarła, Maria Kania, Eugenia Chromy, Bronisława Kozubek, Antonina Bubel, Maria Karczewska, którą aresztowano razem z mężem, synem i córką. W więzieniach francuskich znalazły się m.in.: Stefania Kiełtykowa, Julia Pietruszczakowa, Marianna Tomyslak, Zofia Socha i Maria Leszkiewicz. Marysia Diament była więziona i torturowana przez dwa lata w różnych więzieniach, a następnie przewieziona do Wrocławia, gdzie została ścięta.

Pragnę jeszcze wymienić tutaj towarzyski walki i współdziałania na terenie Pas-de-Calais. Niewątpliwie słowa uznania należą się w pierwszym rzędzie Helenie Burczykowskiej, działaczce organizacji lewicowych przed wojną inicjatorki i organizatorki podziemnego ruchu kobiecego, która nieustraszenie działała w ruchu oporu mimo utraty męża i trzech synów, oraz Anieli Makuch, ps. „Sonia”, mieszkanki Paryża, działaczce organizacji lewicowych przed wojną, organizatorki kobie-

cych grup ruchu oporu w czasie okupacji. Wymienić należy także Wandę Rudzik, która zginęła w marcu 1944 r. w czasie jednej z misji jako łączniczki kierowniczej trójki krajowej Polskich Grup FPK Heleń Gruchale, ps. „Genia”, mieszkankę Wingles, która w kwietniu 1943 r. wysłano nielegalnie do dalszej pracy w Polsce. Pracowała w ruchu oporu na Śląsku, ale wolności nie doczekała. Zginęła bez wieści.

Ja sama byłam także aresztowana wraz z mężem, który został zamordowany w więzieniu w Arras. Zostałam sama z małym synkiem. Było ciężko, ale dzięki pomocy i serdecznej opiece towarzyszy mogłam dalej żyć i uczestniczyć w walce z najeźdźcą hitlerowskim, biorąc udział, jak wiele innych kobiet polskich, w organizowaniu grup kobiet w ruchu oporu.

Do licznych form naszej działalności w pracy konspiracyjnej doszła jeszcze jedna, a mianowicie — pomoc jencom radzieckim znajdującym się w obozach na terenie Francji. Kobiety ułatwiali im nawiązywanie kontaktów z oddziałami partyzanckimi, dostarczały żywność, lekarstwa i odzież. Pomagały w organizowaniu ucieczek i przeprowadzały do oddziałów leśnych, tzn. Maquis. Na przełomie lat 1943—1944, zarówno w południowej, jak i północnej Francji, kobiety i dziewczęta polskie i rowadziły jedną z bardzo niebezpiecznych akcji, to jest wyciągania z szeregów Wehrmachtu żołnierzy polskiego pochodzenia przymusowo wcielonych do armii niemieckiej. Wielu z nich doprowadziły do oddziałów partyzanckich łączniczki naszych oddziałów zbrojnych, jak Eugenia Hamerlak, Anna Przeniosło, Władysława Urzykowska i inne.

Marii Konopnickiej we Francji — grudzień (zaczona krzyżkiem), Maria Kurowa, Maria (nie żyje), Irena Andrzejewska, Maria (zaczona krzyżkiem), Stefania Czarhecka (zaznaczona krzyżkiem) Janina Koninowa

2a Wdmość i Lud 1981/10

Latem 1942 roku powstała Organizacja Pomocy Ojczyźnie, a w niej Koła Kobiet Polskich. Wobec wzmagającego się terronu okupanta, francuski ruch oporu rozrastał się, a każdy dzień przynosił nowe zadania. W tej sytuacji zaistniała konieczność poszerzenia i wzmocnienia działalności kobiet, stworzenia nowej organizacji zrzeszającej kobiety o różnym światopoglądzie, ale o wspólnym patriotycznym celu walki: o wyzwolenie Francji i Polski. Członkinie ruchu oporu przystąpiły do organizowania nowych grup kobiet, które były zalążkiem powstania Związku Kobiet Polskich im. Marii Konopnickiej. W strefie północnej, w dep. Pas-de-Calais pracą kobiet kierowała w tym okresie Helena Burezykowska. Współpracowały z nią Maria Skarżewska, Zofia Skarżewska, Paulina Mazur, Bronisława Zalużkowska-Kozubek, Eustazja Ziarkowska, Anna Jagodzińska, Wanda Ruzdzik i wiele, wiele innych. W dep. Nord praca kobiet kierowała Stefania Czarnecka we współpracy z

Kawecią, Oleksową i innymi. W strefie środkowo-południowej natomiast kierowała organizacją kobiecą z ramienia polskich grup FPK nasza nieodżałowana towarzyska Barbara Małkowska, a z nią współpracowały Katarzyna Tereszkowa, Julia Gorai, Janina Konina, Anna Lis, Irena Rudnicka i wiele innych oddanych bojowniczek. Razem z Barbarą Małką działała jej córka Michalina, która od 1940 roku była łączniczką międzyokręgową FPK, a następnie odpowiedzialną za organizację „techniki”, tzn. organizację punktów powielania prasy podziemnej. Jako organizatorka młodzieżowych grup ruchu oporu w strefie południowej, weszła jesienią 1943 r. w skład trójki krajowej ZMP „Grunwald”.

W tym też okresie powstała trójka krajowa Kół Kobiet Polskich, na bazie których powołany został do życia około połowy 1944 roku Związek Kobiet Polskich im. Marii Konopnickiej. W skład trójki krajowej weszły: Aniela Makuch, Barbara Małek i Stefania Czarnecka. Celem Związku

było jednoczenie kobiet polskich we Francji do walki o niepodległą Ojczyznę, sprawiedliwą Matkę dla wszystkich swoich dzieci. Związek miał swoje organy prasowe: „Głos Kobiet” i „Polka na wychodźstwie”, powielane w kilku tysiącach egzemplarzy. W 1944 roku Związek nasz skupiał w swych szeregach 10 tysięcy kobiet, a w 1945 roku — ponad 15 tysięcy.

Rok 1944 był dla wszystkich narodów walczących z najeźdźcą hitlerowskim rokiem wielkiego zrywu do ostatecznej walki wyzwolenczej. Od czerwca, czyli od chwili otwarcia II frontu na Zachodzie, we wszystkich departamentach Francji nasiliły się otwarte działania zbrojne przeciwko armii niemieckiej. Niemal we wszystkich akcjach zbrojnych i w ogólnym powstaniu narodowym brały udział kobiety polskie. W walkach o wyzwolenie Paryża w sierpniu 1944 roku brały udział m.in. polskie łącz-

niczki: Zofia Plesinska, Anna Grabowska, Monika Łosin. W dep. Ailier, w miejscowości Commentry, wpadła w ręce hitlerowców i została bestialsko zamordowana łączniczka oddziału zbrojnego im. Waleriana Wróblewskiego — dwudziestoparolatnia Anastazja Cupiał. W styczniu z hitlerowcami zginął również jej mąż. W lipcu 1944 roku w bitwie prowadzonej przez polskie oddziały zbrojne pod dowództwem kapitana „Maurice” — Romana Piotrowskiego, pod Jouqueviel brały udział jako łączniczki Henryka Podlejska i Irena Zamojska. Zostały one ciężko ranne.

Z oddaniem walczyły kobiety polskie na terenach wschodniej Francji, włączonych do niemieckiej Rzeszy. Polskie bojowniczkę znajdowały się we wszystkich pododdziałach FTPF „Mario”. Brały udział w akcjach sabotażowych i opiekowały się ściganymi przez gestapo działaczami ruchu oporu. Były to m.in. Zuzanna Senda, Helena Zajac, Zofia Wojtasik, Wiktoria Lewandowska, Joanna Pazdan i Magdalena Maciejewska.

Dom Pelagii Kokot w Montceau-les-Mines był ośrodkiem nielegalnej działalności komunistów. U Mamy Kokotowej znajdowali schronienie i posiłek starsi działacze i młodzi bojownicy. Cała rodzina Kokotów należała do ruchu oporu. Zofia Kokot pełniła funkcję łączniczki i organizatorki młodzieży, a jej brat Mieczysław należał do batalionu im. Adama Mickiewicza. Łączniczkami tego batalionu były także Anna Wróbel, Zofia Jabłońska, Eleonora Zawadzka i Wanda Czarkowska. One to organizowały wiele form pomocy dla polskich partyzantów, a następnie żołnierzy polskich zgrupowań. Wiosną 1944 roku „Konopniczanki” z Montceau-les-Mines ufundowały sztandar dla tego batalionu. W imieniu Związku Kobiet wręczała go Władysław Grobelna. Sztandar ten znajduje się dziś w Muzeum Wojska Polskiego. Obok niego jest także sztandar wyhaftowany przez Polki z Calonne-Ricouart dla oddziału Polskiej Milicji Patriotycznej z Pas-de-Calais.

Już po wyzwoleniu Francji, ale jeszcze podczas działań frontowych w Alzacji wiosną 1945 r., w Zgrupowaniach Piechoty Polskiej powstała idea stworzenia własnego sztandaru. Projekt został urzeczywistniony dopiero po ustaniu działań wojennych, kiedy to Zgrupowania znajdowały się wraz z I Armią Francuską w rejonie Jeziora Bodeńskiego. Wyhaftowały sztandar Polki z rejonu miasta Kandel w Palatynacie, deportowane tam przez okupanta. Ze sztandarem tym jednostki 19 i 29 ZPP powróciły do kraju.

W lutym 1945 roku odbyła się w koszarach w Coulomniers uroczystość wręczenia sztandaru kompanii m. Stanisława Kubackiego. Wręczały go delegatki Związku Kobiet im. M. Konopnickiej i Związku Młodzieży Polskiej „Grunwald”. W delegacji brała udział wdowa po bojowniku ruchu oporu Stanisławie Kubackim — Genowefa Kubacka, która apelując do żołnierzy powiedziała:

„Gdziekolwiek się znajecie, pamiętajcie zawsze, że reprezentujecie nową Polskę. Wierzę, że kompania imienia mojego męża Stanisława Kubackiego będzie kontynuować szczerne tradycje żołnierza polskiego tj. wierność i miłość do Ojczyzny!”

PAULINA MAZUROWA

*) „Głos Kobiet”, Paryż, nr 6, marzec 1945 r.

V/1 ^{1/1} Numer Inwencji

Corpiof 1483

T: 3362/MSK

2

1. N

+ Cimpat

2 d. HoTolste

1115
21 Mart.

2. I, ps.

Amontazja

3. ur.

Prinwihin

4. st.

~~ADP~~

Party Zastka w Franngi

(PK (Frankowka Part. Kowm))

Tolth Ruel Grom w Franng.

Parti

5. Org.

6. przydz.

7. funkcje

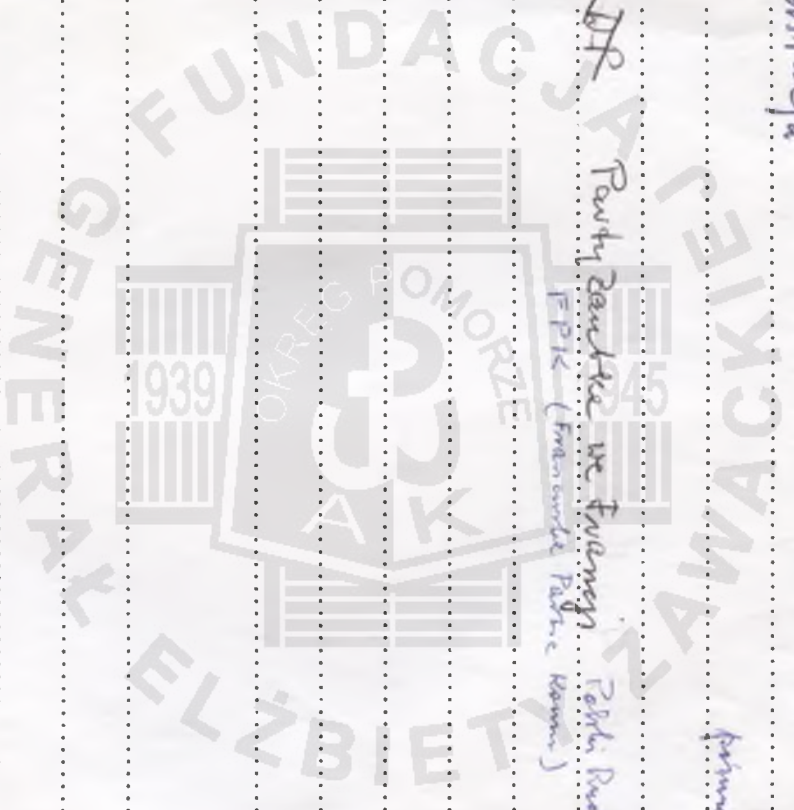
8. nr

9. źr.

Moort PRL S 18 (1945 r.)

PR 1

nr karty 68

1. Nęsiński Ciepłota Amantaria, — 1, Zofia, — 1, 1945.05.14, s. 18
H41—

Polski - Powstanie 1. 2. 21

11. Barbara Kryptyna

12
13
14
15

Zamówienie s 139, 201, 287

CUPIAŁOWA ANASTAZJA (1919–22 VII 1944),
ur. we Francji, zam. w Commentry (dep. Allier),
żona Kazimierza, górnika; czł. Związku Młodzieży
Polskiej „Grunwald”, działaczka Związku Kobiet
Polskich im. M. Konopnickiej; łączniczka polskich
grup Organizacji Wolnych Strzelców i Partyzantów
Francuskich (Francs Tireurs et Partisans Français)
w dep. Loire, prowadziła propagandę dywersyjną
wśród żołnierzy Wehrmachtu oraz współdziałała
w przerzutach do partyzantki francuskiej Polaków
dezertersów z armii niemieckiej; aresztowana w lipcu
1944 podczas obławy w lesie Echassure, zamęczona
przez hitlerowców; mąż, członek oddziału partyz.,
poległ 23 lipca t.r. w walce; oboje pochowani w jed-
nym grobie na cmentarzu Commentry.

241, s. 100; 253, s. 198–199; 317, s. 222; rel.: Haliny Biernackiej.
M. Rzesutek

CUPIAŁOWA ANASTAZJA (1919–22 VII 1944).

ur. we Francji, zam. w Commentry (dep. Allier), żona Kazimierza, górnika; czł. Związku Młodzieży Polskiej „Grunwald”, działaczka Związku Kobiet Polskich im. M. Konopnickiej; łączniczka polskich grup Organizacji Wolnych Strzelców i Partyzantów Francuskich (Francs Tireurs et Partisans Français) w dep. Loire, prowadziła propagandę dywersyjną wśród żołnierzy Wehrmachtu oraz współdziałała w przerzutach do partyzantki francuskiej Polaków dezertersów z armii niemieckiej; aresztowana w lipcu 1944 podczas oblawy w lesie Echassure, zamęczona przez hitlerowców; mąż, członek oddziału partyz., poległ 23 lipca t.r. w walce; oboje pochowani w jednym grobie na cmentarzu Commentry.

241, s. 100; 253, s. 198–199; 317, s. 222; rel.: Haliny Biernackiej, M. Rzeszutek

7. CIUPAŁ Anastazja, pośmiertnie
NDWP Nr 298 z dnia 14. 05. 1945r.

Za zasługi położone w walkach z hitleryzmem w Polskim Ruchu Oporu we Francji.

*„Imienny spis odznaczonych orderem wojennym Virtuti Militari w latach 1943 – 1959” s.42, poz.246.
Biuro Kadr i Odznaczeń Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.*

ARL 1

i

T. 3362/WSK

Ruch Oporu
de Francji

+
CUPIA Anastazja
z d. Hotołka

(1913 - 22.VII.1944)

Ur. we Francji, ałonkini 24. M. Polskiej
"Gruwald", łączniczka polskiej grup.
Org. Wolnych Strzelców i Partyz. Francuskiej
prowadziła propagandę dywersyjną wśród
żołnierzy Wehrmachtu, Arktowców i
zauważonych przez hitlerowców

B. Rojca 2013.

Cin fiaf Allostarja (... - 1944) 2ol koTawko

estankini FTP

dnabajere w Orosym Sambetiu i Allier

Komitate
Zemepfiliup organizetawo publiku grup FTP PF
w dep. Allier

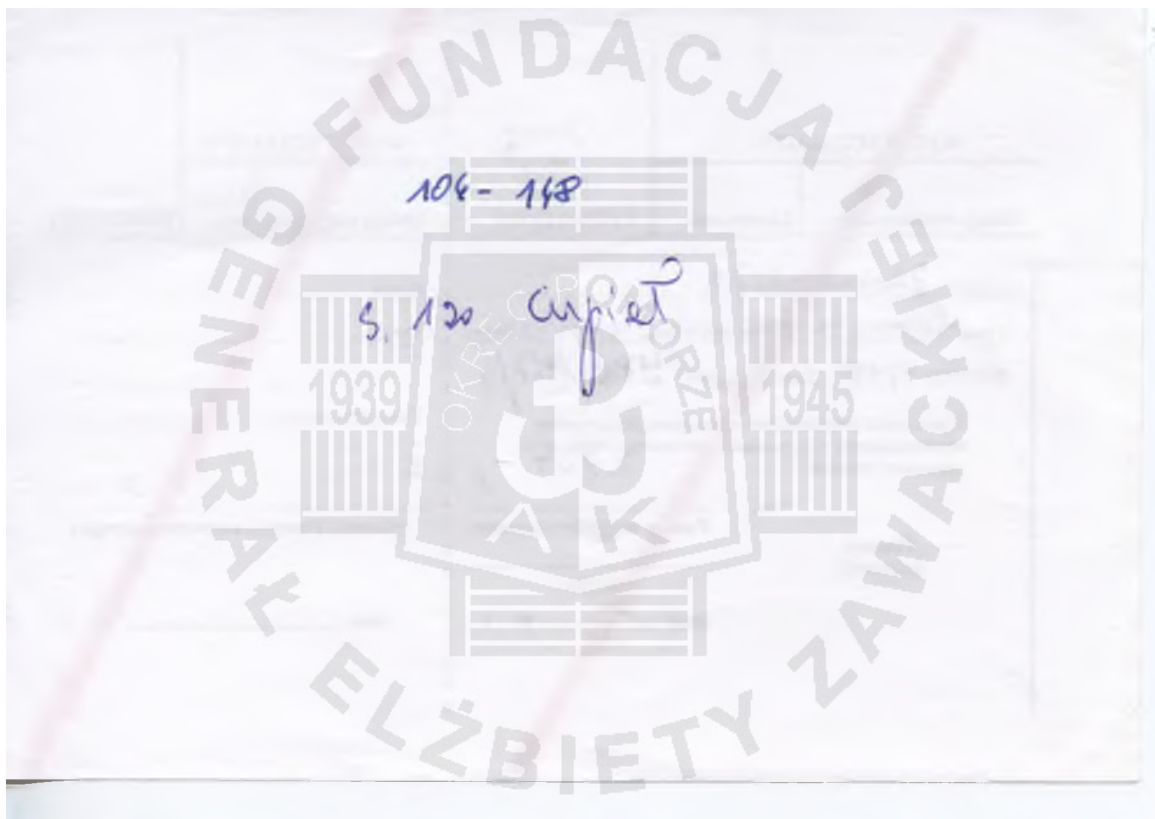
relystane przy prumie charaktero 2. Wclumowaf
do partyzanti

22 lipca 1979 r.

Magnus polski

Wskazywało się, że po wyroku
dotyczyłoby również i tego, który może być
(czyli i kilku innych).
Wtedy - jeżeli by było
po wielu latach, które z kolei
zmarła.

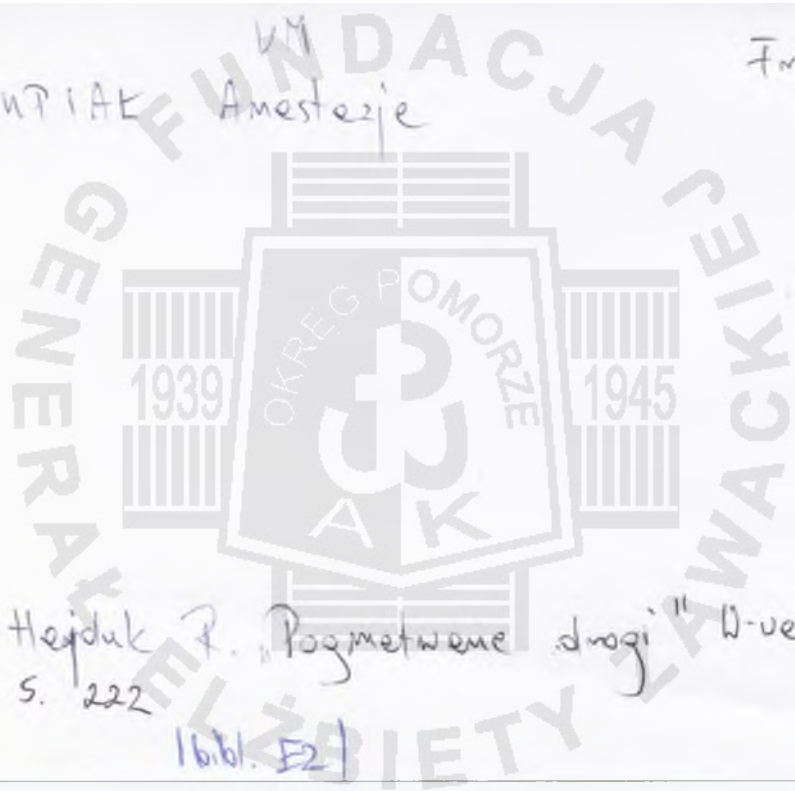
podkreśla się, że z Francji i Paryżu

WYPOŻYCZAJĄCY		SYGNATURY	WYPOŻYCZAJĄCY		SYGNATURY
Uwagi wypożyczalni	Liczba wol.		Uwagi magazynu	Liczba wol.	
		krono jest			
Autor <u>Zamoyński Z</u>			Autor		
Tytuł <u>Polacy w Grecji w latach 1941-1945</u>			Tytuł		
Tytuł <u>Wielki apokryf</u>			Tytuł		
Tom (Rocznik) <u>WPH 1962/4</u>			Tom (Rocznik)		
<p>Wypożyczając powyższe dzieło oświadczam, że biorę pełną odpowiedzialność za jego całość, termin zwrotu stosownie do regulaminu biblioteki.</p>			<p>5. 10 9 - 14 8</p>		
Pieczeń instytucji		Podpis wypożyczającego	(pieczęć i podpis wypożyczającego)		
		Adres			
		dnia 20 r.	dnia 20 r.		

СІМ'ЯК
Amestezje

Francje

Zob. Hejduk F. "Pogmatwane drogi" W-ve 1978,
s. 222

D.k. 5104

1 bibl. E2

^{VIII}
Ciepiał vel Cimpiał nie Holoubka

Wojno 1939-1945

1941W
 Ciin part
 VIII
 France
 nie chce polskiego orszaku opozn (w grodzkiej France (nie okupowanej))
 w tym czasie
 E. F. S. w departamencie Loire, w miejscowości
 Commentry
 Rzymian Ciin part, do ce. Okupacji WS i PF² zginel 23.12.44
 FT PF
 1939 1945
 218 7 fur-hand, UPH 1957/4 s. 61, 97
 Wolnych Stralaw i Partyzantów

Francia

Cinpat Jan

Cinpat Rozmowa Między Cinpatami, Anaszej

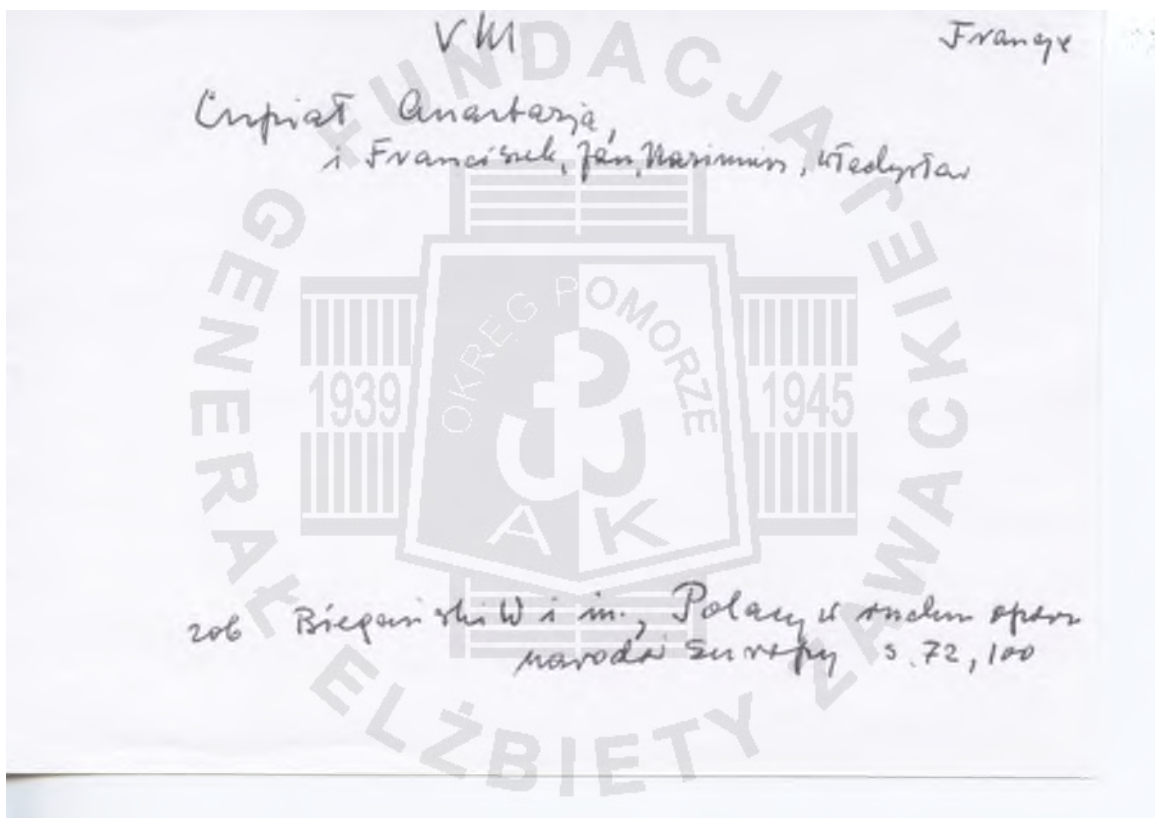
206 Maj. K. , Pobny Komisji do Francji 1919-46
Bibli UMK S 103, 222

verse

1939 OKREG POMORZE 1945
FUNDACJA ELŻBIETY ZAWACKI
Cinpatone ^{nota} należała do FPK polska grupa psykara
dep. Felier (abstrakcyjnie) i Nord
Wyatpnie kiltin Cinpatone Jan Karimowe
Okreg Felier Okreg Nord
Cinpatone - Zane Karimowce

Vly
Ciepłot Annotacje

W dep. Allier, 4 mispreswasi Commentry spadke
w ruce Interoncis i zostala bestialsko za-
mordowana. Doznawala oddzialu zbrojnego
im. Waleisne Wroblewscy - donoscilostwo pa-
rolabine Anwestarja Cypriat, w potycaie z hit-
lerowcami zginat miorniis faj mraz.

^t Czipriat Anartarya

FPK
Frango

S.139 Cntar wymienia ja urwad durij liscy kobit z
pobliczki rektu M04 (amtkanckich rektu polkic Fran-
curely Partu Komunistywny)

6.201 Czipiat byta wygnana w ruci Komitatu propagandy
dywersyjny w Okrugu Pdlku

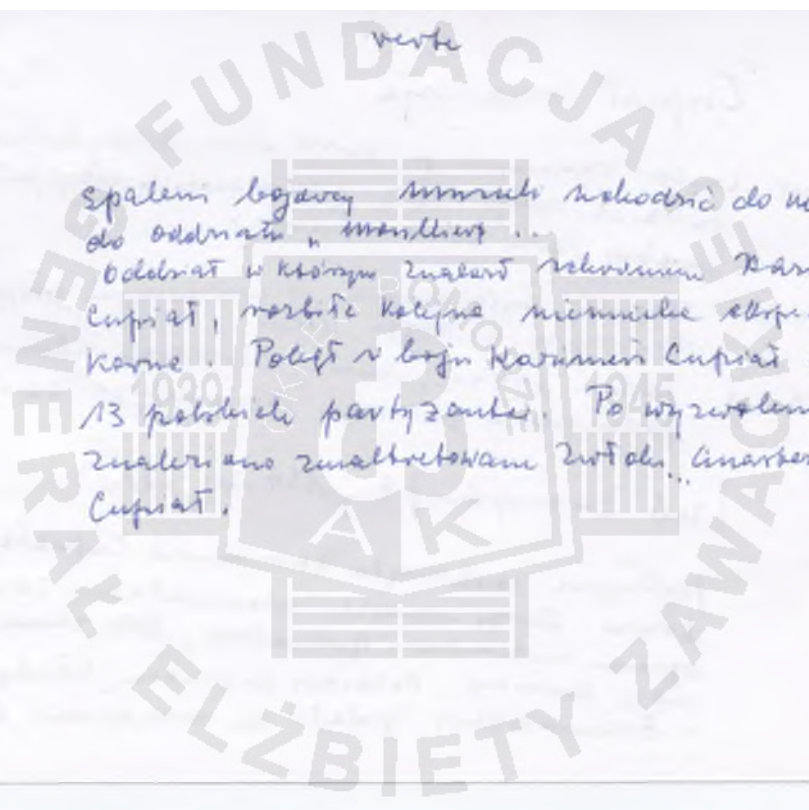
S.297 Latem 1944r., Niemcy likwidowali aktywnosci
podziemne w garnizonu Okrugu Pdlku. 22 VII obfawa

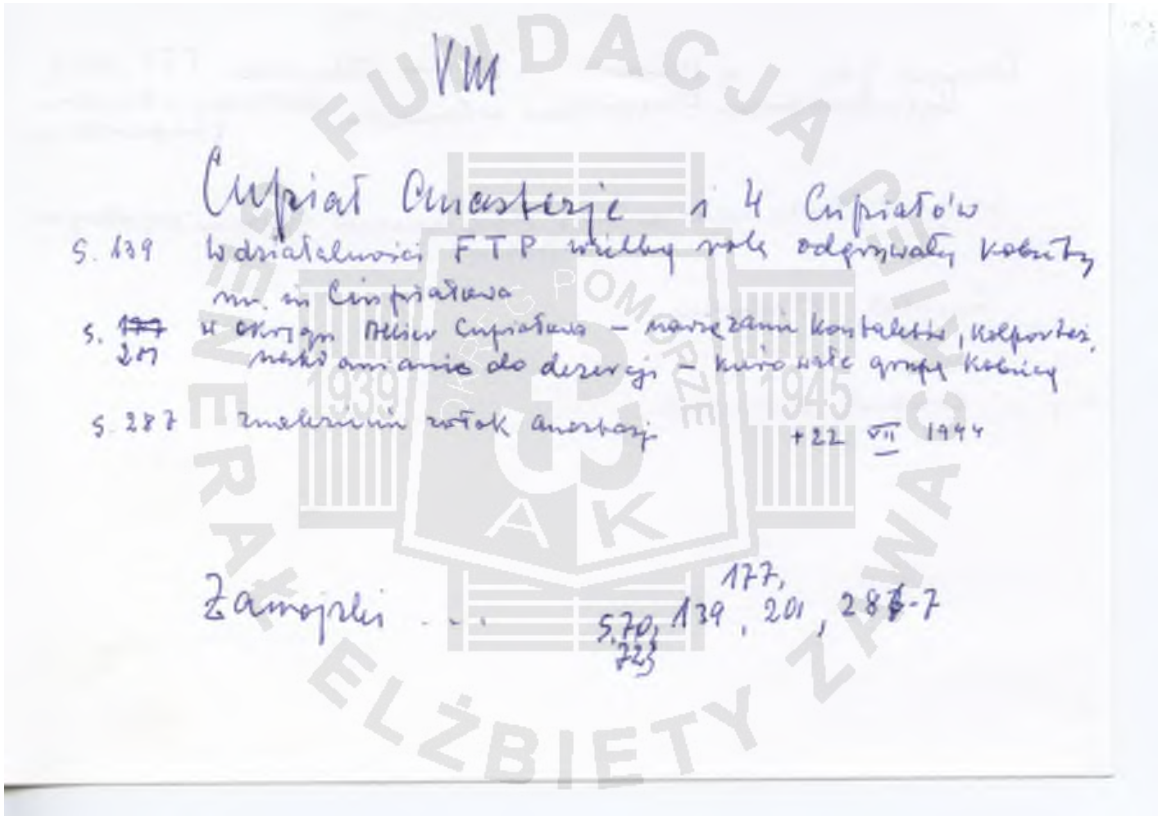
Zab Zamoyshis f E, 139, 201, 287 J

potoczne zarobkowie Radomskimi Czipiate w jego
domu. Drogi nieczelni sterowala mm Zand Anarkye
opinin automatu i granatami, lez zame upadla w
ruci Niemcow. Braiam Czipiatam, Wladyslawowi
i Franciszkowi naleto sin swatowaci Brai, lez
verte

verte

Spaleni logowcy zmierzali na chodnie do usagniecia
do oddzialu "marchow".
Oddzial w ktorym znalazl sie wroczony Karim,
Cupiat, zostal kalyma miesnielie obrodzycie
Korne. Polist v boju Karimowi Cupiat i
13 podobnie party zanku. Po wyzwoleniu
znaleziono zamalretowane zwitaki Anarskiej
Cupiat.

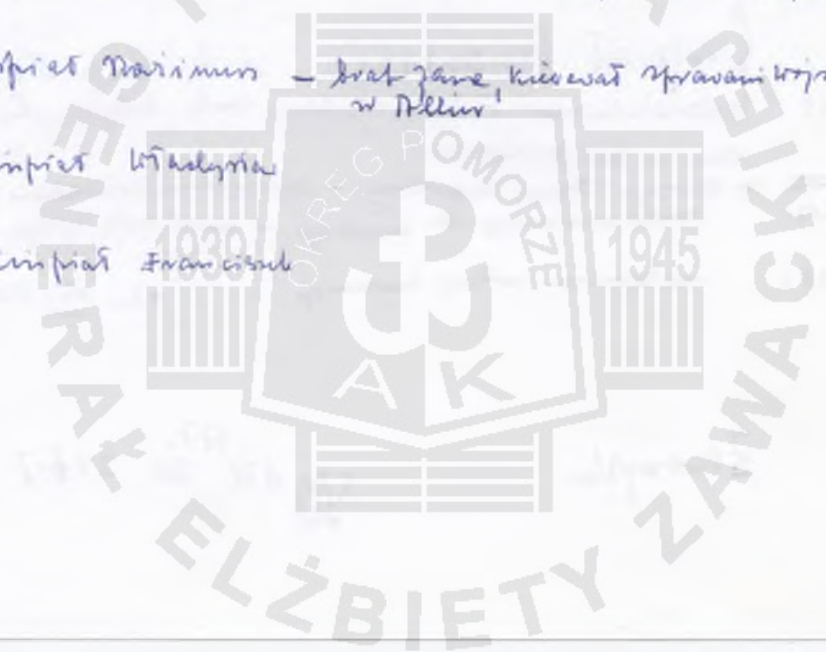

Cmprial Jan w Pdlku - aktywista FTP/MOJ
był sekretarzem Okręgu Elku w Komendzie Powiszcze z bygdami
hispaniskimi

Cmprial Maximus - brat Janie kieszwał sprawami wyrokowymi
w Pdlku!

Cmprial Władysław

Cmprial Franciszek

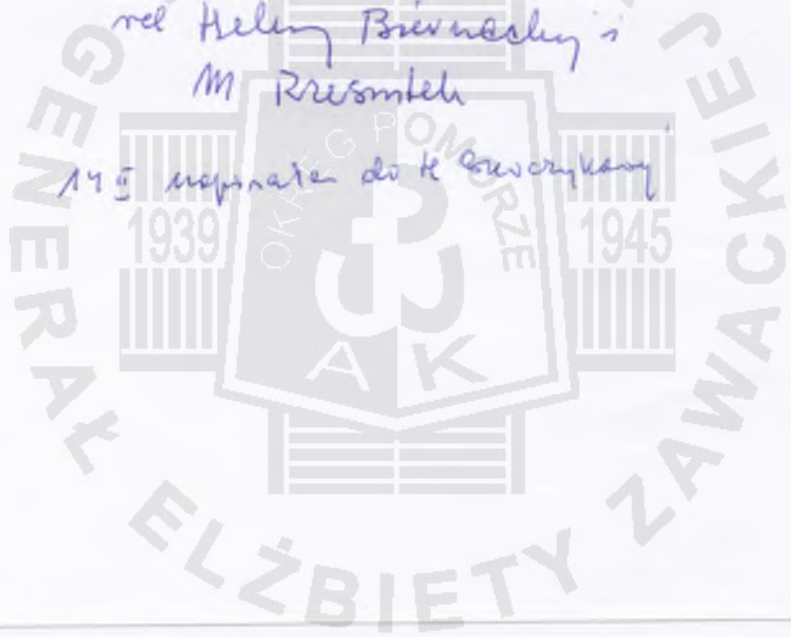

provision - common, ready to be
Secretary's

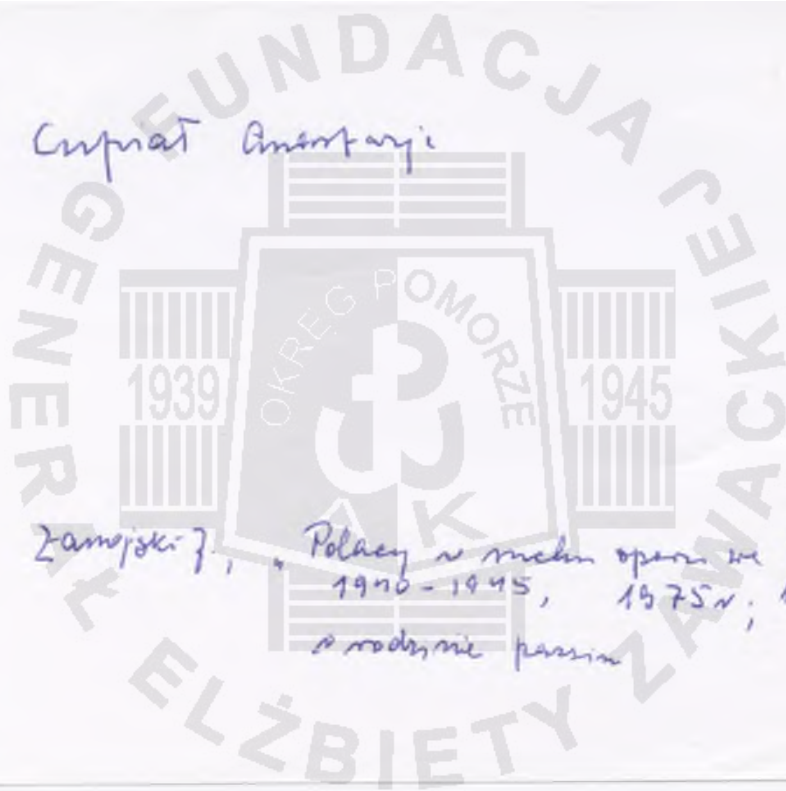
KHK Imperator Austro

nel Heleny Brückner
M. Rzeszelski

14 g. napisane do k. Gwarykowskiej

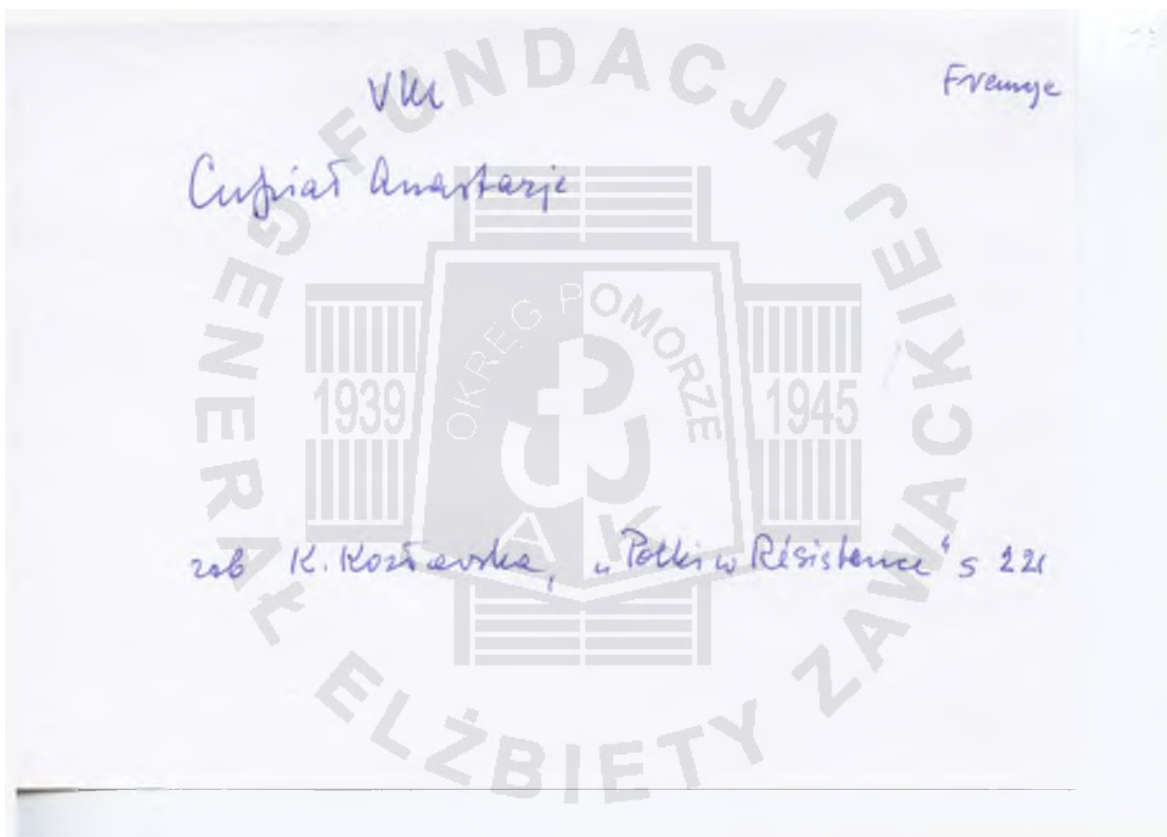

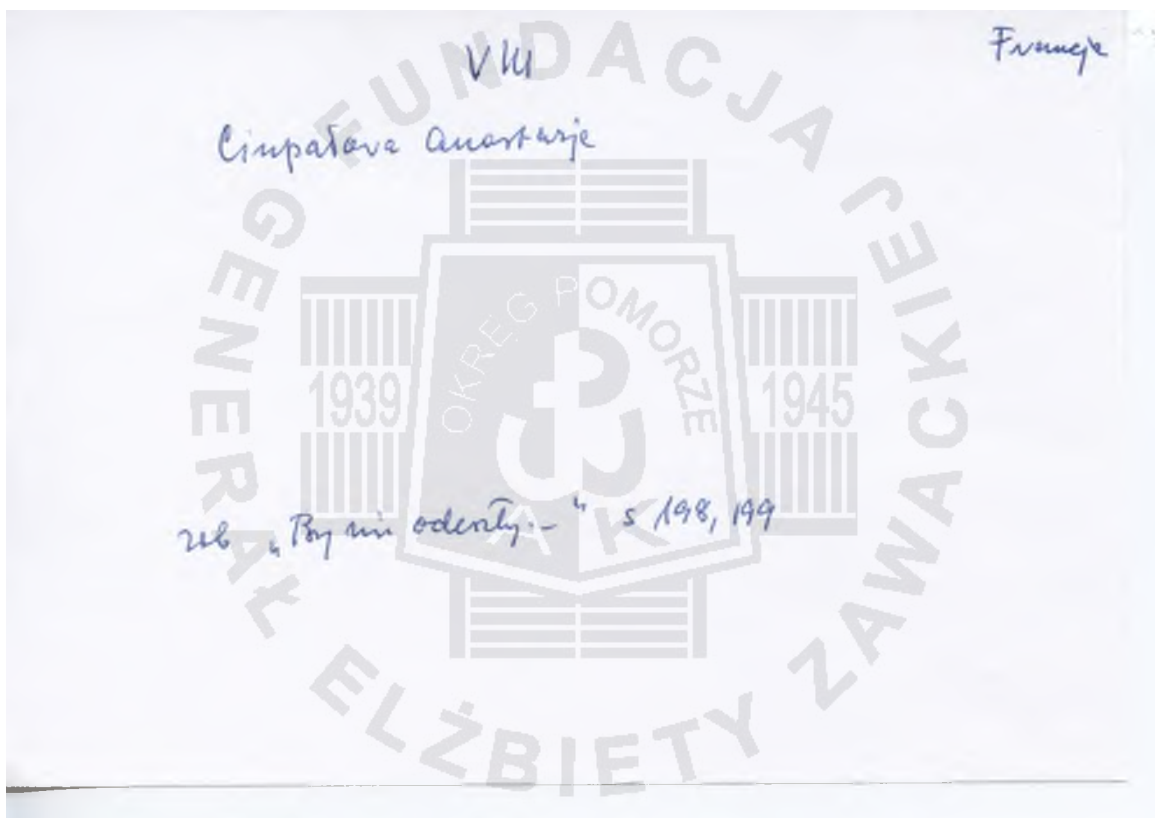
Curpat Amertaryi

Zamorski }

Polacy w wielkim oporze we Francji
1940-1945, 1975 r.; 189, 201, 287
o rodzinie pasażerów

Cinpat Anasterje Cinpat?

206 Nostawka Wrythma w Polli w Resistanci 5. 221
206 By nie odlaty 5. 198

1	Nazwisko	Diak inform. nr. Kanty 68 Crupal
2	Imię	Amastarja
3	Data emok./rocznik	
4	Stopień wojsk./tytuł	
5	Organizacja	
6	Przedmiot org./jednostka	
7	Funkcja	
8	Mi. Krójca	
9	Indeks	PRL 1
-		

V¹⁴
r
Ciepłot Anwaroje
Zgromada Zamieszona przez Nihilowos
Anwaroje Ciepłot (zome poligrafo organizatore
pobliższe group FTPF wdeparku meucii
Alliu - k Ciepłota), rehytenu pomy pny -
ruuu derer teros z bi chromaeltu do
partu Zantle

R Hajduk u Pogmatwane doozy 5 222
Jan z Zamozali u Polsey we formuwin u
belipjahnin muden opozu WPH nr 4/1967 n. 120

CUPIAL Amastarje

